

Въ 1086 год. Турцитѣ нападнали на Ликийската област и я опустошили съвършено. Тѣ го прѣвзели и самия градъ Миръ, разсипали и отвели въ робство всичкитѣ жители; като разсипали градътъ, тѣ ограбили и самата черква, въ която лѣжали Св. мощи на Св. Николая; по Божие провидѣние мощитѣ светителеви останали непожтнати.

Въ това врѣме Божия Угодникъ се явилъ на сънѣ на единъ священникъ въ гр. Баръ, въ Южна Италия и му рекълъ! „Кажи на духовенството и на народа да зематъ мощитѣ ми изъ града Миръ и да ги прѣнесатъ въ вашия градъ, защото не искамъ да стоятъ въ пустъ и разрушенъ градъ!“

На сутренъта свешеникътъ разказалъ на духовенството и на народа за тоя своя сънъ. Цѣлия градъ се зарадвалъ, на часътъ приготвили три кораба и градскитѣ свешеници съ нѣколко граждани тръгнали за града Миръ, за да зематъ мощитѣ на светителя. За да не би срѣщнали нѣкаква прѣчка изъ пжтьтъ, тѣ напълнили корабитѣ съ жито и се показвали като търговци. Изъ пжтьтъ тѣ узнали, че тоже отъ Венеция отивали нѣколко Венециянски кораби въ града Миръ съ сжщата цѣль, т. е. да зематъ и тѣ Св. мощи на Угодника Божий, за това побързали да изпрѣварятъ Венециянцитѣ; тѣ стигнали въ опустѣлия градъ по-рано отъ другитѣ. Тѣ отишли въ развалената черква, разкопали гроба на Светителя и изкопали раклата съ Св. мощи. Когато отворили раклата, тѣ я намѣрили напълнена съ благовоно ми-